

Peter Sanders prædiken 2. juledag

Taler

Peter Sander
Sognepræst i Brøndby Strand
Kirke

Dato

26. december 2020

Sted

Brøndby Strand Kirke

Omstændigheder**Prædikentekst**

Matthæusevangeliet kapitel 23, vers 34-39

2. juledag er Sankt Stefanus' dag. Og selv om der ikke særligt meget jul over historien om steningen af Stefanus, er den ikke desto mindre værd at tænke over. For hvad var det egentlig, der drev folk dengang til at stene en mand som Stefanus og til forfølge andre kristne?

Ja, de kristne havde et andet syn på moseloven end den tids eksperter, præsteskabet, havde det. De kristne tolkede loven i lyset af Kristi komme til jorden og lyset af alle de ting som Kristus havde sagt og gjort. Og derved truede de faktisk hele den etablerede samfundsorden.

De første kristne kunne f.eks. finde på at have omgang med urene mennesker, der var sat i karantæne af præsterne. De gjorde det med livet som indsats, fordi de følte sig drevet af Guds Helligånd til at gøre det og fordi de ønskede at gå i Kristi fodspor og gøre det samme som han havde gjort. De kunne finde på at gå ind i en af de urenes huse og sidde og spise sammen med dem, og – ja – de kunne sågar finde på at give den urene person et knus, en omfavelse, for derefter at forlade huset, uden at nogen kunne sige om de havde taget urenheden med sig eller ej. Og det selv om eksperterne, præsteskabet, for længst havde slået fast, at måden at vise kærlighed til de urene på, det var ved at holde afstand til dem. En fuldstændig vanvittig handling set med det jødiske samfunds øjne. Det var, hvad de kristne gjorde.

Når vi tager disse ting i betragtning, så kan vi vel begynde at forstå de mennesker, som stenede Stefanus. De beskyttede det samfund de elskede, og ved at stene kristne som Stefanus, satte de, set med deres øjne, en stopper for en

potentiell superspredes.

De så ikke det kærlige lys, der var kommet til os i Guds Søn, Jesus Kristus.

Der var dog enkelte af dem, der forstod, at de kristne måske havde en pointe med deres vanvittige handlinger og med deres snak om kærlighed. En af dem var Saulus, der havde vogtede kapperne for de folk, der stenede Stefanus. Denne Saulus skulle senere møde Jesus i et syn og blive til Paulus.

Paulus forstod, at et liv levet i frygt ikke er meget værd. At man er nødt til at vælge imellem, om man vil lade sig styre af frygt eller om man vil lade sig styre af kærlighed.

Og Paulus forstod også, at man som kristen er blevet pålagt at sætte sig selv i de nederstes sted, at man selvfølgelig skal være der for den syge og med den syge, den urene, den ensomme, uanset hvem de er eller hvad de eventuelt må fejle. Man er med dem, dø, om så det gælder.

Vi kan så spørge os selv i dag, hvem det var, der havde retten på deres side dengang. Var det de mennesker, der stenede Stefanus, der havde retten på deres side, eller var det Stefanus og de kristne, der havde retten på deres side? Og spørgsmålet er faktisk sværere at svare på end mange skulle tro. For man skal naturligvis ikke tage alt for let på omgangen med syge mennesker, der måske kan smitte én selv.

Men jeg tror, at man kan sige det sådan her. De mennesker, der smed stenene – ja – de havde landets myndigheder og landets love på deres side, men de kristne, de havde Kristi kærlighed på deres side.

Amen

Kilde

Manuskript tilsendt af taler

Kildetype

Digitalt manuskript

Tags

2. Juledag, Første tekstrække, Prædiken, Prædikener fra 2000-tallet

URI

<https://www.dansketaler.dk/tale/peter-sanders-praediken-2-juledag>